

MARK
VERVER

Snoerp

roman

Mark Verver

SNOEP

I heard and read
The only love is
Lost love

If it's true then
People like me and you
We get our share of love

We get our lovin'
We get it in the morning
We get our lovin' when the sun pops up

People like me and you
We get our share of love

The Murder City Devils, 'Someone Else's Baby'

1

WIEROOK

Het begon met wierook. Zo begint het verhaal over een jongen die David S. heet. David gebruikt heroïne en de schrijfster legt uit hoe dat zo gekomen is. Ik weet niet meer hoe het met die David afliep. Het zal vast niet veel goeds geweest zijn, anders schrijven ze nooit een heel boek over je.

Om die vier woorden moest ik lachen. Hardop. Het kwam doordat ik geblowd had. In plaats van verder te lezen begon ik varianten te bedenken.

Het begon met haring.

Het begon met geraniums.

Het begon met nieuwe schoenen.

Misschien bedacht ik er wel honderd. Het was een goede zin ook om in gedachten te houden voor tijdens een gesprek. Als iemand je vertelt dat hij op skivakantie gaat of een nieuwe computer heeft gekocht, dan kun bij jezelf denken *Het begon met de skivakantie* of *Het begon met een nieuwe computer*, en dan kun je ook wat makkelijker lachen als het nodig is.

De volgende dag heb ik dat boek opgeraapt van waar het was gevallen en toen las ik het in één keer uit. Ik dacht: als ik aan die ene zin al veel plezier beleefd heb, zal het vast wel een leuk boek zijn. Ten eerste viel dat tegen en ten tweede wist ik aan het einde nog niet wat die wierook nou met heroïne van doen had. Je zou er een raadsel van kunnen maken, zo'n raadsel dat eigenlijk meer een mop is. Wat is de overeenkomst tussen wierook en heroïne?

Vroeger op school was er een raadsel wat is het verschil tussen een Turkse vrouw en een varken? Er was één jongen, die was dik en heette Harold, die kwam altijd met zulke dingen. En dan was het antwoord: een Turkse vrouw heeft een hoofddoek op. Dan deed ik wel alsof ik het leuk vond, maar ik keek eerst of er niet toevallig een Turkse vrouw in de buurt was. Je kon ze makkelijk herkennen, dankzij die hoofddoeken. Het was waar dat Turkse vrouwen nogal eens een hoofddoek droegen en varkens zo goed als nooit dus dat was inderdaad een verschil, dat had Harold goed gezien. Als je lachte om zijn grapje keek hij blij.

Veel overeenkomsten tussen wierook en heroïne zijn er niet. Ze zijn allebei bruin, dat wel. Daarom heeft Guns N' Roses dat nummer waarin ze zingen dat ze wel eens dansen met Mister Brownstone, daarmee bedoelen ze hetzelfde als The Stranglers met hun Golden Brown. Heroïne, bruin. Maar bruin zijn wel meer dingen. Sommige kleren. Schoenen. Blaadjes van de bomen in de herfst. Verder de meeste teddyberen en misschien ook wel de meeste echte beren, zeker als die poolkappen zo blijven smelten als de klimaatmensen

zeggen dat ze doen, want dan zijn er straks alvast geen witte meer.

Poep is ook bruin. Misschien was David zo bij die wierook gekomen, om zijn stank te verbergen voor de rest van het huis. Dus had die schrijfster net zo goed kunnen zeggen: *Het begon toen David zat te kakken.*

Had ik ook doorgelezen.

Wanneer begon het zo te stinken in mijn hoofd? Zo erg dat ik een soort wierook nodig had om de stank te kunnen harden? Wie zal het zeggen, wanneer het precies begonnen is. Alles heeft een oorzaak, iedere oorzaak kent zijn geschiedenis, elke geschiedenis is door een eerdere in gang gezet. Dus je kunt wel teruggaan tot Adam en Eva. De vader en moeder van Adam en Eva. Enzovoort.

Maar je moet toch ergens beginnen. Dus ik zal zeggen waar het volgens mij begon.

2

WIE DE SCHOEN PAST

Het begon met Snoep.

Beter gezegd: Snoep begon. Die mailde mij.

Eerst had zij een interview gelezen. Iemand stelde vragen en ik gaf op al die vragen antwoord. De jongen die de vragen stelde heette Viktor. Alles wat ik zei nam hij op met een apparaatje, en toen hij thuis was tikte hij vragen en antwoorden uit zodat ze konden worden afgedrukt in een tijdschrift voor mensen die van literatuur hielden. Zelf vond ik literatuur eigenlijk niet zo heel erg interessant maar ik had wel een boek geschreven en daarom mocht ik erin.

Een zee van lichtjes, zo heette dat boek. Het ging over een jongen die na veel ellende van huis wegloopt, waarna hij in de grote stad heel wat avonturen beleeft. Net zo lang tot hij de verkeerde tegenkomt en wordt neergestoken omdat die ander zijn schoenen wil hebben. Wanneer hij in de struiken dood ligt te bloeden, overdenkt de hoofdpersoon wat hij de laatste tijd heeft meegemaakt en voelt hij zich gelukkig, ook al heeft hij last van koude voeten. Hoe kwam je erop? Viktor vroeg het zich ook af en wilde wel eens weten of het allemaal

verzonnen was. Ik zei wat dacht jij dan en toen liet ik hem mijn schoenen zien.

Snoep stuurde een berichtje. Het was niet lang. Ze schreef dat ze het interview gelezen had en nu dat boek ging kopen. Dat ze benieuwd was. Blijkbaar had Viktor het leuk opgeschreven. In het echte leven loopt ook alles fout af, dat was de kop. Ik kon mij niet herinneren dat ik het gezegd had maar het stond tussen aanhalingstekens dus dan zal het wel zo zijn. Het klonk mooi.

Ik mailde terug dat het een goed plan was om dat boek te kopen. Ik had mijn ideeën bij mensen die zo'n tijdschrift lezen maar dat neemt niet weg dat je ze beleefd kunt antwoorden wanneer ze je wat laten weten. Dat deed ik dus en zo begon het. Zij begon.

Het boek kostte 15 euro maar Snoep kocht het evengoed. Dat had ze over voor een boek waarvan ze nou al wist dat het slecht afliep. Ze besteedde er ook een paar uur van haar tijd aan want ze las het helemaal uit en dat waren toch 235 bladzijden.

Ze stuurde een tweede berichtje. Daarin stond dat ze het boek goed vond en dat het leuk was om nou zomaar te mailen met de schrijver. Ze schreef ik doe mijn best op mooie zinnen maar een schrijver zal ik wel nooit worden, wel lees ik graag.

Het leek erop dat ik een fan had. De eerste die niet mijn eigen moeder was.

Artiesten zeggen vaak dat ze hun succes te danken hebben aan hun fans en dat je daarom altijd aardig moet zijn voor

die mensen. Dat zou dan ook wel gelden als je er één had. Ik stuurde een vriendelijk antwoord waarin stond dank je wel, nu heb ik een euro aan je verdiend. Ze schreef terug dat ze dat weinig vond, ik schreef terug dat vind ik ook, we zaten op één lijn wat royalty's betrof.

In de weken die volgden werkte mijn enige fan zich op tot penvriendin. Ze mailde over wat ze deed, waar ze woonde, muziek waar ze van hield, en ze stelde ook veel vragen. Je mocht aannemen dat voor een penvriendin dezelfde richtlijnen golden als voor fans dus ik antwoordde ook steeds. Wel probeerde ik het af te ronden, ik schreef dan bijvoorbeeld: ik hoop dat het goed met je gaat, in plaats van te vragen hoe het met haar ging. Maar dat had geen effect.

In *Een zee van lichtjes* staat een scène waarin die jongen in een park met een meisje zoent. Het is de eerste keer dat hij dat doet, en terwijl hij daar verstrengeld met dat meisje ligt gaat er maar één gedachte door hem heen: nu is alles goed, nu is alles goed, nu is alles goed. Ze liggen in dezelfde struik als waarin hij later doodgaat.

Snoep schreef dat vond ik mooi, toen wist ik weer dat het goed is om je hart te volgen, en in die sfeer wil ik je vragen wat je ervan denkt om elkaar eens te ontmoeten.

Wat moest je daarop zeggen? Je moest natuurlijk nee zeggen, neem het niet persoonlijk maar hoezo zouden wij elkaar ontmoeten? Alleen klonk dat onbeleefd. Ik schreef luister, ik weet niet eens hoe je eruitziet.

Snoep antwoordde ik kan een foto mailen. Zal ik dat doen?

Op de foto is Snoep op een feestje. Ze heeft een sjaaltje om en houdt met twee handen de lijst van een spiegel vast. In de spiegel zit geen glas en daarom zie je haar gezicht en niet de fotograaf. Ze lacht en houdt haar hoofd een beetje schuin, net een knipoog naar de onzichtbare fotograaf. Normaal gesproken draag ik geen sjaaltjes maar het was een bruiloft dus ik moest een beetje netjes. Dat schreef ze erbij.

Ik dacht die probeert mij voor de gek te houden. Die heeft ergens een plaatje van een fotomodel op internet gevonden en nu moet ik zeker geloven dat zij dat is. Maar ze stuurde nog meer foto's en daarop zag ik steeds dezelfde persoon, dat was degene met wie ik al die tijd zomaar had zitten mailen.

Een ontmoeting?

Lijkt me leuk.

Het grootste obstakel was twee meter lang en heette Willem. Willem was de vriend van Snoep. Hij woonde met haar in één huis, dat hadden ze gekocht om samen oud in te worden. In dat huis stond een computer en daarmee stuurde Snoep mij berichtjes als Willem er niet was. Daarna ook als hij onder de douche stond. Voor de televisie lag. Even niet keek.

Soms ook als hij wel keek. Het leek hem niet zoveel te kunnen schelen wat zijn meisje zoal deed of wat ze nu weer zat te schrijven en naar wie. Maar als ze de trein in stapte om bij mij op bezoek te komen, zou de slapende hond te wakker kunnen worden.

Weet je wat, stelde Snoep voor, we spreken af bij een concert. Kunnen we allebei zeggen dat we daar in ons eentje naartoe gaan, zonder te liegen.

Zo'n prachtig plan, wie kon daar nee tegen zeggen?

Goed idee, schreef ik.

Weet je waar ik wel weer eens zin in heb? zei ik daarna tegen Maria. Om een keer in mijn eentje naar een concert te gaan of zo.

Ze zei dan moet je dat doen.

3

MOOIE LIEDJES

We zouden elkaar ontmoeten voor de zaal. Ik was even bang dat het zoeken ging worden, maar het was helemaal niet druk en ik had haar zo gevonden. Mijn hoofd draaide instinctief de goede kant op, iets in mij wist al waar ze was en ik liep rechtstreeks op haar af. Links van de kassa's, om zich heen kijkend, ik herkende haar direct en toen zag zij mij ook. Ze wees naar mij en ik naar haar, een gebaar dat zei jou moet ik hebben. Snoep deed een kreetje alsof ik een ster en zij de fan was. In het echt was ik de schrijver van een boek waarvan er in drie maanden nog geen vijftig waren verkocht, en ook had ik al een week nauwelijks iets anders gedaan dan naar haar foto's kijken. Vooral naar die ene met de lijst. Hoe meer ik daarnaar keek, hoe meer het leek alsof het meisje op die foto lachte naar mij. Nu deed ze het in het echt en ik lachte terug, het ging vanzelf.

Ik stak een hand uit. Ze liet die in de lucht hangen en kuste drie keer.

Je hebt je sjaaltje niet om, dat was het eerste wat ik tegen haar zei.

Ze antwoordde nee, alleen op bruiloften, en ze lachte weer. Het was een aanstekelijke lach, de lach van iemand die elke ochtend vrolijk wakker wordt en dan meteen uit bed springt. Ik voelde hoe mijn lippen weer omhoog krulden. Toen ze weer normaal deden vroeg ik stond je hier al lang? Vijf minuutjes of zo.

We voerden een gesprekje van niks, het ging over niks bijzonders en het duurde ook niet lang, maar toen we naar binnen gingen leek het of ik dronken was, zo licht voelde mijn hoofd.

Het geluid stond hard. Er viel niet veel te zeggen zonder te moeten schreeuwen dus ik staaarde maar wat naar dat podium terwijl ik vanuit een ooghoek Snoep begluurde. Na wat mij een lange tijd leek gingen de lichten aan en liep iedereen de zaal uit.

We stonden weer buiten. Ik dacht nu gaat ze zeggen nou tot ziens of zoiets. Ik heb daar maar een beetje gestaan, ze zal me saai vinden.

Ze zei wat wil je doen. Naar huis of zullen we nog iets drinken. En voor ik antwoord had gegeven lachte ze en zei kom op, we gaan wat drinken. Er is een café vlakbij.

We gingen zitten aan een tafeltje vlak bij de deur. Snoep wilde rode wijn, ik bestelde er twee en we tikten de glazen tegen elkaar.

Waar drinken we op? vroeg ze.

Op nooit meer deze band. Wat een.

Nee, dat kan niet. Dat is negatief. Je moet altijd drinken op iets goeds.

Die regel ken ik niet.

Dan ken je hem nu, zei ze. We drinken op deze ontmoeting. Terwijl Snoep dingen vroeg en vertelde die ik nu vergeten ben, dwaalden mijn ogen steeds af naar de mond waar de woorden uit naar buiten kwamen. Het was een fruitige mond, huis van een rij tanden uit de tandpastareclame, klaar om lachend zongerijpte appels aan stukken te bijten. Ik luisterde nog wel naar wat ze zei, tot ik op een of andere manier buiten mezelf trad, boven ons tafeltje zweefde, en daar mezelf naar haar zag zitten kijken. Een zwerver die voor de etalage staart naar een Porsche. Straks zou ze zeggen dat het tijd was om op te stappen, huppelend naar huis gaan en daar Willem in de armen vallen, en ik zou naar mijn Peugeootjesjokken en me belachelijk voelen omdat ik heel even had geloofd dat ze van mij zou kunnen zijn. Terwijl dat nooit zou gebeuren, nooit. Een zwerver voor de etalage heeft maar één optie. Doorlopen.

Doen we er nog een?

Ze wees naar de lege glazen tussen ons in.

Nee. Ik rij zo naar huis.

Alsof ik iets heel gek had gezegd. Zo keek ze.

Wat is daar te doen?

Morgen vroeg op, zei ik. Werken.

Moet ik ook. Maar daar ga ik mij nou toch niet druk over maken? Wat schiet je daarmee op?

Ze hield haar hoofd een beetje schuin. Net als in dat lijstje.

Gaf zo'n blik waarmee vrouwen hun zin en honden iets lekkers kregen.

Eentje dan nog.

Een man zonder ruggengraat, zei ze. Heerlijk. Als ik niet oppas eindigen we nog in een hotelbed.

Ze lachte en stond op om naar de bar te gaan, daarna was het mijn beurt en ik dacht niet meer aan morgen. We maakten grapjes en we lachten en een glas of zeven later legde ze een hand op mijn arm.

Voordat het allemaal iets te gezellig wordt, zei ze. Ik ga niet met je naar bed hoor. Vanavond niet en later ook niet. Daar wil ik wel even duidelijk in zijn.

Hoe kom je daar nou ineens bij?

Ik moet zo gaan, zei ze. En ik wilde het gewoon even gezegd hebben. Misschien is het wel zelfbescherming. Als Willem er niet was, dan wist ik het wel. Dan zou ik je meteen bespringen.

Ze schoof haar stoel achteruit.

Maar die is er nu eenmaal. En hij verwacht me zo onderhand wel eens thuis.

Nou, zei ze toen we op straat stonden. Ik moet die kant op. Het was fijn je te ontmoeten.

Ze stak haar hand uit en toen ik ook de mijne maar, we gaven elkaar een hand en dat was het.